

[Kalnæs]

forringe boligydelsen til pensionisterne. Det er dog ikke kommet igennem endnu.

Hvordan er det så med de store boligtilskud til højindkomstgrupperne i ejerboligerne? Ja, dem garanterer man at man ikke vil røre i denne regerings levetid. Det er i sandhed omvendt Robin Hood-politik: at tage fra lavindkomstgrupper og give til højindkomstgrupper.

På kristeligt folkepartis landmøde blev miljøminister Chr. Christensen ifølge pressen da også spurgt, om han kunne give ét eksempel på, at regeringen tog fra de rige og gav til de fattige. Det kunne han ifølge pressen ikke. Kristeligt folkeparti har talt meget om at værne om familien. Så længe kristeligt folkeparti er med i denne konservative regering, så må partiet ændre sine udtalelser til, at man vil værne om højindkomstfamilierne – hvis man da ikke vil lyve, og det vil man vel ikke i kristeligt folkeparti?

Steffensen (KrF):

Nej, jeg kan forsikre hr. Kalnæs om, at det vil vi ikke. Hr. Kalnæs mener, at der ikke er gjort noget for børnefamilierne. Man må sige, at børnefamilierne indtil nu trods alt er den gruppe, man har prøvet at friholde mest, når det drejer sig om besparelserne. Det er noget af det, der har været mulighed for at få igennem i regeringen.

Da hr. Kalnæs jo var opmærksom på det spørgsmål, som blev stillet til miljøminister Chr. Christensen, kan jeg gøre hr. Kalnæs opmærksom på, at det jo ikke er alt, der bliver sagt på et landsmøde eller bliver sagt over for offentligheden, der refereres i pressen. Vi kan godt ved en anden lejlighed snakke nogle af problemerne igennem i forbindelse med vores indsats i regeringen for de svagest stillede.

Generelt vil vi sige fra kristeligt folkeparti, at det er en udmærket betænkning, vi har fået fra lavindkomstkommisionen. Det er også en tilfredsstillende redegørelse, ministeren har givet, fordi det vedrørende de sociale og politiske problemer på dette område er klarlagt, at man ser på problemerne på en anden måde end hidtil. Det har med det at gøre, at problemet med lavindkomst efter regeringens opfattelse, og også efter kristeligt folkepartis opfattelse, skal løses ved regeringens generelle økonomiske politik. Vi mener,

det er meget vigtigt, at det sker i nært samarbejde med arbejdsmarkedets parter, LO og DA. En større fleksibilitet og afskaffelse af de alt for stive faggrænser kan være medvirkende til, at lavtlønsproblematikken bliver mindre alvorlig, og det synes vi nok er vigtigt. Her vil jeg gøre opmærksom på, at arbejdsministeren siger i sin redegørelse i sp. 9656, at det er regeringens klare hensigt med den overordnede økonomiske politik at skabe varige arbejdspladser. Arbejdsmarkedspolitikken vil her få en central funktion, og det er nødvendigt, at fleksibiliteten på arbejdsmarkedet ikke forringes. Jeg vil gerne takke ministeren for disse udtalelser om fleksibiliteten, for det er meget væsentligt, at vi ikke kører fast i stive systemer, når det drejer sig om at få løst et alvorligt problem.

Kommisionen siger også, at skattepolitikken ikke virker udlignende på lavtlønsområdet. Det mener vi i kristeligt folkeparti ikke er særlig sagligt, for det er jo i høj grad efter vores opfattelse således, at skattepolitikken spiller en ganske afgørende rolle.

Forslag til at gøre lønøkonomiske forskelle mindre synes jeg nok man kunne efterlyse, og jeg vil godt spørge ministeren, om der ud over det, ministeren har nævnt om regeringens økonomiske politik, er overvejelser om, hvordan man kan få disse lønøkonomiske forskelle gjort mindre, for det er vores opfattelse, at det er et mål at arbejde henimod. Vi mener, at nærkontakt direkte mellem arbejdsmarkedets parter er en af de måder, der kan bevirke en vis udjævning. Derfor kan problemet ikke løses af regeringen alene, men den kan jo komme med noget, der lægger op til en begyndende løsning.

Et enkelt område, der er berørt i kommissionens betænkning, bør videreudbygges, nemlig børnepasningsproblemet, hvor der bør gives økonomisk mulighed for valgfrihed mellem børnepasning på institution eller hjemme. Den diskussion har vi haft flere gange her i folketinget. Vi synes, det er en oplagt lejlighed til at gøre opmærksom på, at denne valgfrihed bør sikres.

Konklusionen må være, at lavindkomstproblematikken ikke alene er regeringens problem, men at det i høj grad er et problem, regeringen har ansvar for, og hvor løsningen efter vores opfattelse kun findes ved, at man søger den tættest mulige kontakt med arbejdsmarkedets parter, når de skal indgå løn-